

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Folketingsmanden for Standerborg Amts Lite Valgkreds (Wulff) forelægger Forslag til Lov om Ulykkesforsikring for det danske Folk.

Forslagsstilleren (Wulff): Naar jeg her skal tillade mig at forelægge for det høje Ting et Lovforslag om Ulykkesforsikring foruden de to, som mulig kunne ventes at ville fremkomme her igen, nemlig de to, som forelaa her i Fjor, har jeg den Grund dertil, at hverken disse to Forslag eller den Skitse, hvori det i Fjor nedsatte Udvalg bragte dem gennem sit Arbejde, forekomme mig at være tilfredsstillende. Jeg forelægger saa Forslaget; det er maaste den mest virksomste fulde Maade, hvorpaa man kan bringe et andet Synspunkt paa den Sag frem. Maaste er der ikke stort Haab om, at det lykkes mig at vinde et Flertal for mine Ansuelser her i dette Ting, men dog haaber jeg dogvigenem, at ogsaa denne Synsmagde skal komme til Behandling, saa at der kan blive taget et vist Hensyn til den, hvilket jeg næppe antager kunde blive Tilfaeldet, hvis jeg blot nøjedes med senere her, naar Forslagene kom under Debat, at fremkomme med nogle kritiske Bemærkninger. Jeg antager, at det at fremsætte Forslaget er heldigere end at fremkomme med denne Kritik, som man altid kan indvende det imod, at den er gold, negativ, i Modsetning til Fremsettelsen af sine Tanker i positiv Form, saaledes, at det lettere kan overstues, hvad Hensigten er med dem, og hvortil de ville føre. Naar jeg her skal fremsætte dette Forslag, maa jeg som Motivering deraf fremhæve nogle af de Ting, som forekomme mig at være de største Mangler ved det Arbejde, som var Resultatet af Udvalgets Overvejelser i Fjor. Jeg vil da sige, at den første Ting, jeg har at indvende derimod, er, at dette Lovforslag paa Forhaand udelukker hele Sømandstanden og alle Fiskerne. Jeg kan ikke tænke mig en Ulykkesforsikring her i Landet, som ikke omfatter Fiskerne og Sømandstanden. Jeg kunde bedre tænke mig det omvendte, thi det kunde maaste være tvivlsomt, om en Ulykkesforsikring er saa nødvendig for de andre Erhverv som for disse. Netop disse Erhverv, hvor Ulykker indtræffe saa ofte under Forhold, som paafalde hele Landets Opmærksomhed og Velgørenhed i stort Omfang, forekommer det mig, man ikke kan forhigaa, naar man udarbejder en Ulykkesforsikringslov. Jeg har hørt sige, at der maaste kunde være Udset til, hvis den Lov blev vedtagen, som Udvalget foreslog i Fjor, at der da fra an-

den Side, fra Regeringen, eller hvor det nu skulde være fra, kom et særligt Lovforslag frem om Ulykkesforsikring for Fiskere og Søfolk. Det er muligt, men saa længe jeg ikke kender andet derom end en løs Formodning om, at noget saadant kunde ske, finder jeg det uforsvarligt at fremkomme med en Ulykkesforsikring, der slet ikke omfatter disse Erhverv. Der er her Tale om en Befolkning, til hvis Kos der er sagt meget, og jeg skal ikke sige noget dertil. Men jeg er overbevist om, at dersom Nationen eller Samfundet stillede sig saaledes over for de Folk, at det sagde til dem: »Der kunne vi ikke taage med; I have indladt eder paa en farlig Næringsvej og maa selv tage Følgerne deraf; dersom I komme i Ulykke eller dø under Udøvelsen af den Næringsvej, er det jer egen Sag», og dersom saa disse Folk fik sig dette bag Dret og sagde: »Det gaar altsaa ikke an, det er altsaa noget galt, vi besatte os med, vi maa prøve paa at anvende vore Kræfter paa en anden Maade», saa vilde det være i højeste Grad til Glæde for Nationen selv. Og det ikke alene af den Grund, som ligger nærmest, at man ikke kan undvære Fisk — dem fik man vel paa anden Maade —, men for det første fordi Fiskerens Erhverv bidrager til at kaste en Glans over vor Nation, som vi være bedst tjente med ikke at undvære, og dernæst fordi det, saa længe vi ere en Nation, som sætter Pris paa, at vor Søfart og Handel skulle blomstre, ja endog sætter det iblandt vore Fremtidsperspektiver at vokse op til en endnu bethedligere Handels- og Søfartsnation, vilde være høst uheldigt, om vi gjorde noget, som kunde hemme Tilgangen til den udmærkede Stole for disse Erhverv, som Fiskerieringen er ved vore Kyster. Jeg kunde snarere tænke mig, at Nationen gjorde adskilligt for at lufte en Del af sin Ungdom til at gaa den Vej, en Vej, som ikke er fristende i sig selv, hverken hvad Udbyttet eller Behagelighederne ved Udøvelsen af den angaar. — Dette er altsaa min første Anke mod Lovforslaget, at den ikke medtager disse Folk. Min anden Anke mod den Form, hvori Forslaget kom frem sidst, er, at ikke alle gennem dette Forslag behandles ens, hverken Arbejdere eller Arbejdsgivere. Fra Udvalget fremkom to forskellige Lovforslag. Det ene gav Krav paa Ulykkesforsikring, det andet tilbød Understøttelse. Der er stor Forskel paa de to Ting's Karakter og ogsaa stor Forskel paa, hvad de hver for sig tilbød af mere haandgribelig Understøttelse. Det ene Forslag nævnte en Række Erhverv, mest industrielle Erhverv, hvis Udøvelse efter Udvalgets Mening, bør medføre et Krav paa